

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ : กรณีศึกษานักศึกษาสาขาวิชาการสอน
ภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี

สิริวรรณ ขุนคำ¹
มะวัตตะฮ์ จะปะเกีย²

^{1,2} อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี

บทคัดย่อ

วิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดทางภาษาอาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการพัฒนาทักษะการพูดทางภาษาอาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิชาภาษาอาหรับหลังจากใช้ทักษะการพูดภาษา อาหรับ โดยกิจกรรมบทบาทสมมติ

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ชั้น ปีที่ 3 จำนวน 35 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบ t-test แบบ Dependent

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการพูดของนักศึกษา หลังจากเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) ความพึงพอใจของนักเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ อยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{x}$ = 4.60

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการพูด, ภาษาอาหรับ, กิจกรรมบทบาทสมมติ, สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี

The Development of Arabic Speaking Skill using Role Play Activities : A Case Study of Students in the Arabic language teaching field. Faculty of Education Fatoni University

Abstract:

The objectives of this study were: 1) to determine the effectiveness of a learning management plan in developing Arabic language speaking skills using hypothetical role-play activities, 2) to compare the learning outcomes of developing Arabic language speaking skills using hypothetical role-play activities, and 3) to investigate student satisfaction towards Arabic language studies after utilizing speaking skills through hypothetical role-play activities.

The sample group comprised 35 third-year Arabic language teaching students in the first semester of the academic year 2022. Research tools included: 1) a learning management plan, 2) Arabic language speaking skills practice exercises, 3) a 20-item performance assessment test, and 4) a 20-item student satisfaction questionnaire. Statistical analyses involved percentages, means, standard deviations, and Dependent t-test.

Research findings indicated a statistically significant increase in students' speaking proficiency after utilizing the Arabic language speaking skills practice exercises compared to their proficiency before the intervention. Moreover, post-intervention, student satisfaction with the Arabic language studies using these activities was rated very highly ($x = 4.60$).

Keywords: Speaking skill development, Arabic language, hypothetical role-play activities, Arabic language teaching, Faculty of Education, University of Fatoni.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี มีนโยบายส่งเสริมและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ภาษาอาหรับและเน้นทักษะการพูดภาษาอาหรับทั้งในเวลาเรียนและในชีวิตประจำวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอาหรับด้วยการสนทนาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความสุขในการเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอาหรับ การดำเนินงานตามนโยบายดังกล่าว อาจารย์ผู้สอนจึงดำเนินการสอนภาษาอาหรับแบบเข้มที่เน้นสื่อการสอนที่สามารถเสริมทักษะการพูดให้แก่นักศึกษา

ภาษาอาหรับในปัจจุบันไม่ได้เป็นเพียงภาษาของชนชาติอาหรับเท่านั้น แต่เป็นภาษาสากลภาษาหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารกันอย่างกว้างขวาง รวมทั้งเป็นภาษาหนึ่งที่ใช้ในองค์กรสหประชาชาติ ดังนั้นการศึกษารับรู้ภาษาอาหรับจึงถือว่าเป็นการแสวงหาที่มีคุณค่ามหาศาล สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร เพื่อการค้า การลงทุน การเจรจาต่อรอง การแสวงหาข้อมูลข่าวสารทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง และการศึกษา การเรียนภาษาอาหรับ ไม่ได้เรียนเพื่อความรู้ทางด้านภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจในความแตกต่างทางสังคม วัฒนธรรมและการเมือง นอกจากนี้ภาษาอาหรับ เป็นภาษาที่มีแหล่งกำเนิดของเสียงที่ต่างกันทุกตัวอักษร จากจำนวนทั้งหมด 28 อักษร ซึ่งอักษรแต่ละตัวนั้นสามารถแบ่งออกเป็น อักษรต้น อักษรกลาง อักษรท้าย อักษร (القطع) และอักษรท้ายติดต่อ (الوصل) ขึ้นอยู่กับรูปแบบของการเขียนหรือการใช้คำในรูปประโยคต่าง ๆ อีกทั้งภาษาอาหรับยังเป็นภาษาที่แตกต่างไปจากภาษาอื่นๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตามกลุ่มชน แต่ภาษาอาหรับนั้นเป็นภาษาที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง จะไม่เปลี่ยนแปลงเด็ดขาด ไม่ว่าวันเวลาจะล่วงเลยไปนานแค่ไหนก็ตาม เป็นภาษาที่มีความละเอียดอ่อน และลึกซึ้งในความหมาย สามารถใช้สื่อความหมายเฉพาะได้ทุกคำ รวมทั้งมีเอกลักษณ์การเขียนไม่เหมือนภาษาใด คือการเขียนจากขวามาซ้าย ขัดกับความถนัดของการเขียนภาษาใด ๆ ในโลก (ธราตล นาคนาวา, วารินทร์พร ฟันเฟื่องฟู, 2562)

อย่างไรก็ตามปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอาหรับในโรงเรียนส่วนใหญ่ คือ ผู้สอนมักจะให้ความสำคัญในการเรียนการสอนหลักไวยากรณ์ และจดจำโครงสร้างทางภาษามากกว่าการพูด ทำให้ นักเรียนมีโอกาสน้อยมากที่จะได้พูดภาษาอาหรับในชีวิตประจำวัน ยกเว้นในห้องเรียน ส่งผลให้นักเรียน ไม่กระตือรือร้นที่จะพูด ไม่กล้าแสดงออก และไม่สามารถนำเรื่องที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอาหรับในการพูดได้อย่างเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ (รอมย์ มอหิ, มะซัมดี สะอะ, มูฮำหมัดซากี นิตีเมาะ, ฟาริด อาแฉ, และอาดิละห์ หะยีนแฉ, 2562) นอกจากนี้ การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมโดยเฉพาะในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้คือ ผู้สอนอ่านบทเรียนภาษาอาหรับแล้วแปลให้ผู้เรียนได้ฟัง ซึ่งผู้สอนจะเน้นด้าน คำแปลหรือสาระจากเนื้อหาเป็นหลักมากกว่าการสอนภาษาให้ผู้เรียน ไม่ว่าการพูดหรือการอ่านให้ผู้เรียนได้ฟัง ซึ่งการเรียนการสอนเหล่านี้ไม่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์แก่ผู้เรียนได้ ผู้เรียนไม่เคยได้ฟังภาษาจากผู้สอนหรือจากการสอนเลย ทำให้เวลาที่มีการสื่อสารหรือติดต่อกับคนอาหรับไม่สามารถเข้าใจ จับใจความ หรือจากการฟังสนทนาได้ สืบเนื่องจากผู้สอนส่วนมากเน้นหลักไวยากรณ์มากกว่าการพูดหรือการอ่านเป็นส่วนมาก

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยเห็นวิธีการพัฒนาวิธีหนึ่งที่จะช่วยในการจัดการเรียนการสอนด้านทักษะการพูดภาษาอาหรับให้ดีขึ้น เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ : กรณีศึกษานักศึกษา

สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี ผู้วิจัยจึงศึกษาการพัฒนาการพูดภาษาอาหรับ โดยกิจกรรมบทบาทสมมุติ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมุติเป็นการแสดงออกของผู้เรียน ต่อสถานการณ์หนึ่ง ๆ โดยใช้ทักษะของตน หลังจากการแสดงบทบาทสมมุติจบแล้ว จะต้องมีการอภิปรายร่วมกัน เพื่อช่วยกัน วิเคราะห์และสังเคราะห์การแสดงบทบาทสมมุติ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และบทบาทสมมุติยังเป็นกิจกรรมที่สำคัญในวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (ดวงหทัย เรืองนนท์, 2560) การสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมุติขึ้นมาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมุติดังนั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด ที่คิดว่าตนควรจะเป็น การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติ มีจุดมุ่งหมาย ที่สำคัญ คือ มุ่งฝึกการทำงานร่วมกัน กล้าคิด กล้าแสดงออก ในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ ทำให้ ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อมามากยิ่งขึ้น ลดความตึงเครียด เพราะเป็นการสอนที่ใกล้เคียงกับสภาพ ความเป็นจริงมากที่สุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะการพูดทางภาษาอาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการพัฒนาทักษะการพูดทางภาษาอาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อวิชาภาษาอาหรับหลังจากใช้ทักษะการพูดภาษา อาหรับ โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ

สมมุติฐานงานวิจัย

1. นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ชั้นปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ชั้นปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ มีความพึงพอใจหลังเรียนอยู่ในระดับดีมาก

วิธีการดำเนินวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 35 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอาหรับของนักศึกษาหลังการเรียนรู้ 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

- 1) การสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ
- 2) การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้
- 3) การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 4) การสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษา

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

- 1) การสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ มีขั้นตอนดังนี้
 - 1.1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ
 - 1.2) ศึกษาสาระการเรียนรู้ และเนื้อหาที่ใช้สอนจำนวน 5 ชั่วโมง
 - 1.3) ร่างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ จำนวน 5 ชั่วโมง
 - 1.4) ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้อง ความถูกต้องของเนื้อหา ความยากง่าย
- 2) การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังนี้
 - 2.1) ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
 - 2.2) ศึกษาสาระการเรียนรู้และกำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะการพูดที่จะใช้สอน จำนวน 5 ชั่วโมง แล้วเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละชั่วโมง และบรรจุลงใน มคอ. 3
- 3) การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีขั้นตอนดังนี้
 - 3.1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2) สร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จำนวน 20 ข้อ แล้วนำแบบทดสอบเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ
- 4) การสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษา มีขั้นตอนดังนี้
 - 4.1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบวัดความพึงพอใจ
 - 4.2) สร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 20 ข้อ
 - 4.3) นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของแบบวัดความพึงพอใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) ทดสอบก่อนเรียน ให้นักศึกษาจำนวน 35 คนทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการหาคุณภาพเรียบร้อยแล้ว จำนวน 20 ข้อ ก่อนที่จะเริ่มเรียนด้วยการใช้บทบาทสมมุติ
- 2) ดำเนินการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ (สมมุติเหตุการณ์การพูดในสถานที่ต่าง ๆ) สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ จำนวน 5 ชั่วโมง
- 3) เมื่อเรียนจบให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนแล้วนำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติโดยการทดสอบค่าที
- 4) ให้นักศึกษาทำแบบวัดความพึงพอใจหลังเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ เก็บคะแนนแล้วนำไปวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอาหรับของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี โดยใช้ t-test for Dependent และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์
- 2) วิเคราะห์แบบความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยฟาฏอนี โดยการหาค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

ผลการวิจัย

- 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอาหรับของนักศึกษาก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 9.91 การทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 14.89 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนสอบระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้
- 2) ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมุติ อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.60) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้และเป็นไปตามสมมุติฐานวิจัยที่กำหนด

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมุติ มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานวิจัยข้อ ที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ ดังนี้

1.1) แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ที่พัฒนาขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทั้งด้านเนื้อหา ด้านการใช้ภาษาและด้านการสอดคล้องของจุดประสงค์ ซึ่งมีการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการปฏิบัติที่หลากหลาย มีการใช้สื่อที่หาได้ง่ายหลายชนิดและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550: 43) ที่ว่า แบบฝึกทักษะเป็นการรวบรวมสื่อการเรียนรู้สำเร็จรูปเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองและเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะแบบฝึกทักษะจะประกอบไปด้วยสื่อหลายชนิดที่เหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของนักศึกษาจริง ๆ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลังใช้แบบฝึกทักษะ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.2) การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นการสร้างบรรยากาศในการจัดกิจกรรม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์โดยตรงจากการสัมผัสด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าในสภาพแวดล้อมจริง ๆ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และได้รับการเสริมแรงจากผู้สอนและเพื่อน ๆ เมื่อมีการปฏิบัติที่ถูกต้อง จึงส่งผลให้นักเรียนกล้าพูด กล้าสนทนา กล้าคิด กล้าแสดงออก และลงมือปฏิบัติด้วยความมั่นใจ เกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง มีการยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน ๆ และอาจารย์ผู้สอน มีการวิเคราะห์ การอภิปราย และกล้าที่จะยอมรับความจริง จึงส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ที่กล่าวว่า การเสริมแรงทางบวกจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

1.3) การให้นักศึกษาได้มีการเรียนรู้ที่หลากหลาย ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยการลงมือปฏิบัติจริง เพื่อสังเกตดูความสามารถของนักศึกษาในการสนทนาแนะนำตนเอง เล่าเรื่องตนเองให้เพื่อน ๆ ฟัง เช่น การทักทาย ครอบครัว อุปกรณ์การเรียน อวัยวะร่างกาย การซื้อขาย และอื่น ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวนักศึกษาและสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน

1.4) นอกจากผู้วิจัยจะสอนจริงกับกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 แล้ว ผู้วิจัยยังได้นำแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับไปผลิตแอปพลิเคชันการเรียนรู้ภาษาอาหรับ ในหมวดทักษะการพูด เพื่อเป็นสื่อการสอนภาษาอาหรับให้กับครูในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามอีกด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเป็นการสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอาหรับหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสมมุติฐานข้อที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1.5) แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ที่พัฒนาขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้นให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง และเป็นกิจกรรมใกล้ตัวนักศึกษา ประกอบกับเป็นสิ่งแปลกใหม่และท้าทาย ที่นักศึกษาสัมผัสและคุ้นเคยจึงทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา ทำหายความสามารถ และสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้ และมีอิสระในการคิด เช่นการทักทายพูดคุยกับคน

อาหรับ ลูกครึ่งอาหรับ และเพื่อน ๆ ด้วยภาษาอาหรับ เล่าเรื่องราว ๆ ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นภาษาอาหรับ เป็นยูทูบเบอร์ที่คุยเป็นภาษาอาหรับ เป็นต้น

1.6) การสร้างแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ เป็นการสร้างแบบเรียนใหม่ ๆ ให้กับนักศึกษา ที่เสริมจากบทเรียนที่ปรากฏใน มคอ.3 ทำให้มีความรู้เพิ่มพูนมากขึ้น

1.7) เมื่อพิจารณาจากคะแนนความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด นั้นแสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ ประกอบการเรียนส่งผลให้นักศึกษามีความพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่กำหนดไว้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เป็นการสนับสนุน สมมุติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาการสอนภาษาอาหรับ ที่ได้รับการเรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติ มีความพึงพอใจในระดับที่มากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1) การนำแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับไปใช้สำหรับบุคลากรที่เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษา ควรศึกษารายละเอียดของแบบฝึกทักษะและศึกษาเพิ่มเติมจากคู่มือประกอบการเรียนการสอน เพื่อจะได้ให้คำแนะนำกับนักศึกษาได้อย่างถูกต้องและเกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากยิ่งขึ้น

2) ในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม อาจารย์ผู้สอนควรให้คำปรึกษาและคำแนะนำกับนักศึกษา คอยดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด เมื่อผู้เรียนเกิดปัญหา พร้อมทั้งคอยกระตุ้นให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ จึงจะทำให้แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

- 1) ทำการศึกษารายละเอียดการใช้แบบฝึกทักษะกับตัวแปรอื่น ๆ เช่น แบบฝึกทักษะการเขียน การอ่าน และการฟัง
- 2) ทำการศึกษารายละเอียดการใช้แบบฝึกทักษะกับนักศึกษาในระดับชั้นอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- ธราดล นาคนาวา, วารินทร์พร พันเฟื่องฟู, (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาอาหรับ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาคนาวาอุปถัมภ์ สำนักเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร. วารสารนิสิตวัง ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2562
- ปรัชญา บินหมัดหนิ, โสรรัตน์อับดุลสตา, และซัรฟุดดิน หะยี. (2561). ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้. วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฟาฏอนี, 13(25), 25 – 37.
- รอมย์ มอหิ, มะซมดี สะอะ, มูฮำหมัดซากิ นิติมาะ, ฟารีด อาแว, และอาดิละห์ หะยีนิแว. (2562). การ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอาหรับ โดยใช้บทเพลงอนาซีดอาหรับสำหรับนักเรียน โรงเรียนเอกชน

- สอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ ประจำปีงบประมาณ 2562. ยะลา : มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ
- วรรณ รัชกุล. (2556). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.
- สุรยาณี อาลีมามะ. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอาหรับโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ : กรณีศึกษา **นักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามขนาดใหญ่พิเศษ จังหวัดนราธิวาส**. วารสารมหาวิทยาลัย นราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2564.
- สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ ประเทศไทย. (2542). อัลกุรอาน ฉบับแปลความหมายภาษาไทย. มาดีนะฮ์ : ศูนย์ กษัตริย์ ฟาฮัด เพื่อการพิมพ์อัลกุรอาน.
- อัมมัด ลูโบะเต็ง. (2559). สภาพปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอาหรับในศูนย์การศึกษาอิสลาม ประจำ **มัสยิด(ตาดีกา) อำเภอจะแนะ จังหวัดนราธิวาส**. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, ปัตตานี.

